

Arrest

**nr. 62 414 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2010 werd ingediend en aangevuld op 28.06.2010, 02.08.2010, 26.04.2010 en 09.02.2011 door :

J.I (...)

Geboren te (...)

Nationaliteit: (...)

Voorlopig verblijvend in het gesloten centrum te Vottem – Rue Visé Voie 1 – 4041 HERSTAL

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker zou niet terug kunnen naar Pakistan omdat hij zijn opleiding Nederlands abrupt zou moeten onderbreken en zijn schooljaar zou moeten overdoen. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar zijn opleiding slechts tijdelijk onderbroken wordt. Bovendien is verzoeker niet leerplichtig.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.04.2008, werd afgesloten op 30.06.2008 door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing ‘Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiare Bescherming’. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 15.10.2008, werd afgesloten op 25.11.2008 door Dienst Vreemdelingenzaken met de beslissing ‘Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag’. Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 06.04.2009, werd op 23.11.2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing ‘Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiare Bescherming’. Zijn laatste asielaanvraag, ingediend op 06.10.2010, werd afgesloten op 07.02.2011 door Dienst Vreemdelingenzaken met de beslissing ‘Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag’. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 25.11.2008, 08.01.2010 en 07.02.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk maximaal 7 maanden en 17 dagen en minimaal 1 maand en 10 dagen – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

De advocaat van verzoeker schrijft dat, gezien de gegeven omstandigheden, de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Pakistan. Verzoeker zou alle redenen hebben om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven. Hij zou vervolgd en onmenselijk worden behandeld, met een reëel risico dat hij wordt vermoord, omwille van zijn geloofsovertuiging. Hij zou slachtoffer worden van discriminatie en mensonwaardige behandelingen in Pakistan. Echter, verzoeker legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terug kan naar Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de in het verzoekschrift toegevoegde krantenartikels, kan opgemerkt worden dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Een terugkeer naar Pakistan zou in strijd zijn met het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook de in dit verband aangehaalde art 33 van de Conventie van Genève, het UVRM en het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven, art. 5: recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid en art. 9 EVRM: het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, vormen evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) 2.1. Eerste middel

Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen bij de diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst Pakistan en motiveert dit als volgt:

(i) DAT volgen cursus Nederlands, vrijwilligerswerk, werkbereidheid, cursus maatschappelijk integratie, vrienden en kennissenkring, zijnde elementen m.b.t. de integratiewil niet in rekening kunnen worden gebracht bij het onderzoek van de buitengewone omstandigheden.

Dit is uiteraard geen afdoende, maar louter stereotiepe motivering. Deze elementen dienen degelijk in rekening worden gebracht in de beoordeling of verzoeker al dan niet terug naar Pakistan kan om aldaar zijn regularisatieaanvraag in te dienen.

(ii) DAT abrupt afbreken cursus Nederlands, onderbreken schooljaar en moeten overdoen van schooljaar, geen buitengewone omstandigheid zijn daar dit slechts tijdelijk is en verzoeker niet leerplichtig is.

Ook deze motivering is niet afdoende. Trouwens dient verzoeker alsdan gedurende een periode die voorheen niet te bepalen is terug naar Pakistan. Dit element is wel een element dat samen met de andere elementen in rekening dient te worden genomen ter beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

(iii) DAT de duur van de procedures asiel niet onredelijk lang kunnen worden beschouwd, DAT verzoeker niet het minste bewijs zou voorleggen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan dient te vrezen voor ernstig aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven omwille van zijn geloofsovertuiging en verzoeker geen nieuw element zou toevoegen welk hij reeds tijdens zijn asielaanvraag naar voor bracht, DAT geen andere beoordeling dan de asielinstanties zich opdringt:

Deze motivering is duidelijk niet afdoende en zeker niet precies en concreet. De DVZ deed duidelijk geen onderzoek naar de concrete problematiek van verzoeker en de actuele situatie in Pakistan!!!!

Zij beperkte zich ertoe louter te verwijzen naar de asielaanvragen, wat uiteraard niet kan.

Het DVZ deed geen enkel onderzoek naar de bewijsstukken die door verzoeker werden voorgelegd. Waar zij het haalt om te stellen dat geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd is een raadsel en strookt niet met de werkelijkheid.

Ook deed zij geen enkel onderzoek naar de actuele situatie in Pakistan, wat blijke uit de motivering van de beslissing alwaar nergens sprake is van 'wat de actuele situatie in Pakistan concreet is' maar louter sprake is van een zeer stereotiep motivering.

(iv) *DAT de toegevoegde krantenartikels gaan over de algemene toestand en geen persoonlijk gevaar leveren dat verzoeker in gevaar zou zijn en dus geen buitengewone omstandigheden aantonen:*

Ook deze motivering, voor zover men al van enige motivering kan spreken, is geenszins afdoende. De DVZ diende minstens na te gaan of christenen in Pakistan gevaar lopen en rekening houden met de actuele situatie in Pakistan, wat zij geenszins deed wat te meer blijke uit de zeer algemene motivering.

(v) *DAT voor de schending van de artikel 3 EVRM, artikel 9 EVRM, artikel 39 Conventie van Genève, eds een begin van bewijs dient te worden overlegd en verzoeker geen bewijs zou overleggen:*

Ook deze motivering is geen motivering!!! Immers legde verzoeker degelijk bewijsstukken voor waaruit de schending van de mensenrechten blijkt en ook het risico hierop voor verzoeker. De DVZ rept geen woord over de concrete bewijsstukken die werden overlegd!!!! Uiteraard diende de DVZ minstens te motiveren waarom de concrete bewijsstukken niet afdoende zouden zijn. Dit deed zij niet. De DVZ beperkte zich tot de zinsnede dat verzoeker geen bewijs zou overleggen???? Dit strookt geenszins met de werkelijkheid. Verzoeker legde degelijk bewijsstukken voor, waarop de DVZ niet verder inging.

Ook hield de DVZ geen enkele rekening met de recente gebeurtenissen in Pakistan januari-februari 2011, waaruit de ernstige Christenvervolging eens te meer blijke.

(vi) *DAT artikel 8 EVRM niet van toepassing is gezien verzoeker niet aantoont dat andere familieleden in België verblijven en gewone sociale relaties niet onder de bescherming van dit artikel vallen:*

Ook deze motivering is geenszins afdoende en zelfs niet correct. Sociale relaties zelfs van zakelijke aard vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Trouwens is er in hoofde van verzoeker niet sprake van loutere sociale relaties. Verzoeker heeft een hechte vriendenkring opgebouwd temeer gezien hij in de Christelijke VZW vrijwilligerswerk verricht en zijn vrienden als broers en zussen is gaan beschouwen.

Enige verdere motivering ontbreekt.

De recente gebeurtenissen van juli 2010 bewijzen ernstige christenvervolging niet zomaar in "zijn land van herkomst" maar wel exact op de woonplaats van verzoeker in Pakistan meer bepaald "Warspura" De situatie in Warspura voor christenen is totaal onhoudbaar geworden, wat wordt bevestigd door de internationale pers.

Dat het dan ook duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De christenen op de woonplaats van verzoeker leven in complete angst en diversen hebben hun woonplaats in juli 2010 ontvlucht. Ook de ouders van verzoeker zijn naar aanleiding van de recente gebeurtenissen hun woning ontvlucht.

Ook heden in januari-februari 2011 kwam Pakistan opnieuw in de internationale en Belgische pers gezien de moord op Gouverneur Salman Taseer welke een voorstel tot afschaffing van de blaamwetten,

blaamwetten welke valselijk lastens de christenen worden gebruikt om hen zonder eerlijk proces te executeren.

De Eerste Minister en President van Pakistan Yousaf Raza Gilani durfde, na de moord op de gouverneur, de betreffende afschaffing zelfs niet meer door te drukken uit vrees voor de moslimextremisten welke ook lastens hem moorddreigingen hadden geuit.

Op 2.3.2011 werd de enige christen minister Shanbaz Bhati koelbloedig vermoord.

De overheid is ontegensprekelijk niet in staat iets te doen aan de christenvervolging, integendeel. De overheid riskeert zelf te worden vermoord en wordt zelfs vermoord (zie moord in januari 2011 op de Gouverneur en moord op de minister in maart 2011), als zij ook maar pogen om iets aan de christenvervolging te doen.

De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de stukken van verzoeker en de huidige situatie in Pakistan.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Er wordt geen woord gerept over recente ernstige feitelijkheden (juli 2010) en christenvervolging in de woonplaats van verzoeker Warspura (stuk 4).

Ook wordt geen woord gerept over de actuele situatie in Pakistan (ook nog in januari - februari 2011 - maart 2011) welke ten eerste is verergerd en waar de situatie voor christenen onhoudbaar is geworden.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Immers is niet alleen de situatie en de veiligheid van christenen in het gevaar in Warspura, maar overal in Pakistan wordt de situatie onhoudbaar.

Zo dient verwezen naar de uitvoering van de doodstraf in november 2010 lastens een vrouw die valselijk werd beschuldigd van blaam tegen de profeet Mohammed omdat ze gewoonweg christen was (zie stuk 5).

In januari 2011 werd de Gouverneur of Punjab, Salman Taseer, nog vermoord gezien hij voorstander was van de hervorming van de doodstraf voorzien in Sectie 295 C van de Pakistaanse Strafwet welke blaam tegen de profeet Mohammed strafbaar maakt met de doodstraf.

Gezien de moord op de Gouverneur werden de plannen tot hervorming van de strafwet niet verder gezet, wat een overwinning was voor de meerderheid van de radicale moslimbevolking in Pakistan. Op 4 februari 2011 werd immers beslist door Sherry Rehman (welke ook met de dood werd bedreigd) om het wetsvoorstel tot wijziging van de Pakistaanse blaamwetten niet verder te zetten (stuk 5),

De misbruiken van deze blaamwetten zullen dan ook gewoonweg verder gezet worden lastens de christenen.

De christelijke minderheid in Pakistan schreeuwt het op heden uit en voelt zich totaal onveilig en leeft in continue angst (zie recente krantenartikels en commentaar: stuk 5), Vele christenen plannen om Pakistan te ontvluchten (zie artikel stuk 5).

Op 2.3.2011 werd nogmaals bevestigd dat christenen in Pakistan totaal niet veilig zijn, daar waar de enige christen Minister koelbloedig werd vermoord (stuk 6).

Gezien de totaal onveilige situatie in Pakistan (en ook ten eerste op zijn oorspronkelijke woonplaats) welke nog erger is geworden dan toen verzoeker zijn land is ontvlucht, is het totaal onaanvaardbaar dat de regularisatieaanvraag van verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, ZONDER dat zijn stukken en de situatie in Pakistan op enige wijze, laat staan zorgvuldige wijze, werden onderzocht en ZONDER dat terzake enige adequate motivering wordt gegeven.

Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, en dit in tegenstelling tot de beweringen van de verzoekende partij.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aanvoert waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de

gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij voert in haar aanvraag om machtiging tot verblijf de volgende buitengewone omstandigheden aan:

“(…) Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Pakistan.

(i) Verzoeker heeft bij een terugkeer naar Pakistan alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Verzoeker werd ten eerste vervolgd en onmenselijk behandeld in Pakistan omdat hij Christen is. Zijn leven werd zelfs met de dood bedreigd.

Zoals hierboven aangetoond is verzoeker een actief en pratikerend christen, die vanwege zijn actieve christelijke geloofsbelijdenis, werd vervolgd in Pakistan. Het staat vast dat de christelijke minderheid in Pakistan algemeen wordt vervolgd, onmenselijk behandeld en vermoord. Gezien Islamitische extremisten menen dat verzoeker schuldig is aan blaam aan de profeet Mohammed wegens de organisatie van een vredevol protest op 4.3.2008, is een terugkeer naar Pakistan alwaar hij riskeert vermoord te worden ten zeerste gevaarlijk en niet te verantwoorden. Hij en zijn familie werden reeds ernstig gebrutaliseerd omdat verzoeker één van de organisatoren van deze processie was en omdat zijn broer een relatie had met een moslim meisje.

Het weze opgemerkt dat verzoeker niet over een nacht ijs is gegaan en pas zijn land is ontvlucht na herhaalde brutalisering van hemzelf en zijn broers.

Het is duidelijk dat verzoeker niet terug kan naar Pakistan.

Ook zal verzoeker verder worden vervolgd en onmenselijk worden behandeld, met een reëel risico dat hij wordt vermoord, indien hij terugkeert naar Pakistan.

Het staat immers vast dat verzoeker zijn christelijke geloofsbelijdenis, met onder meer als basis ‘ga en verkondig het evangelie,’ niet zonder risico actief zal kunnen beleven in Pakistan. Indien hij de bijbelse principes, die de fundamenteën zijn van zijn geloof, zou toepassen in Pakistan dan wordt hij zonder enige twijfel gewoonweg vermoord. Daarentegen kunnen de moslims in Pakistan wel op overdreven wijze hun geloof beleven en uitdrukken. Er is duidelijk sprake van discriminatie en onmenswaardig behandeling van de Christenen in Pakistan. Een terugkeer naar Pakistan houdt ipso facto een verbod in om nog verder actief zijn christelijke geloofsbelijdenis te uiten. Dit is niet te verantwoorden.

In België kan verzoeker daarentegen zijn christelijk geloof actief belijden, wat hij ook doet. Hij is actief als vrijwilliger in de Internationale Kerk in Kortrijk, alwaar hij dagelijks helpt en de rol van conciërge op zich heeft genomen. Tevens kan hij in België openlijk met onbekeerde mensen over zijn geloof en de bijbel spreken. Hij kan Vrij zijn mening en geloof uiten, wat in Pakistan onmogelijk is zonder vervolging te kennen. Vervolging welke enorme angst en stress veroorzaakte in hoofde van verzoeker. alsook in hoofde van de ganse christengemeenschap in Pakistan. Zijn jongere broer ontnam zich hierdoor zelfs van zijn ‘even.

De overheid van Pakistan slaagt er niet in een einde te stellen aan de Christenvervolging. Het uitsluiten en discrimineren van Christenen is duidelijk ingebakken in de ganse sterk Islamitische bevolking van Pakistan. Niet enkel de extremisten, maar ook de louter Islamitische bevolking van Pakistan in het algemeen houdt algemeen niet van de christenen. Dit kan niet worden betwist!

Gelet op de ernstige bedreiging van zijn fysieke integriteit indien verzoeker zou terugkeren naar Pakistan, is het zonder meer duidelijk dat van verzoeker niet kan worden verwacht zijn regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.

(ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoeker momenteel in zijn 2 Jaar opleiding Nederlands zit. Verzoeker vindt het leren van de Nederlandse taal van primordiaal belang, niet enkel met het oog op het beter opvangen van minder bedeelden binnen het kader van het vrijwilligerswerk dat hij verricht, maar ook met het oog op zijn toekomstige tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Een terugkeer naar Pakistan zou betekenen dat verzoeker huidig schooljaar 2009-2010 niet kan afmaken, wat duidelijk zijn integratie en verdere beroepsperspectieven niet ten goede komt.

Verzoeker kan perfect met de computer werken daar hij in Pakistan werkte als bankbediende, ook is verzoeker alom handig daar waar hij helpt binnen bij de bouwwerken van de VZW Jezus levend Water voor alle natiën en onder meer helpt bij de metselwerken, plakwerken, timmerwerken, electriciteitswerken, eds.... Verzoeker heeft zowel ervaring als bediende, als ervaring voor het uitvoeren van allerhande aannemingswerken. Verzoeker is totaal niet lui en zal dan onmiddellijk aan de slag kunnen als bediende en/of arbeider na regularisatie van zijn verblijfsstatuut.

Het abrupt afbreken van de opleiding Nederlands van verzoeker, betekent dat verzoeker bij zijn terugkomst naar België zijn schooljaar van meet af aan dient over te doen.

Wanneer verzoeker dan terug kan komen naar België is bovendien onzeker. Mogelijks zal verzoeker dan ook nog volgend schooljaar 2010-2011 niet tijdig in september kunnen starten, waardoor zij nog eens een trimester mist.

Ook kan verzoeker praktisch in Pakistan de Nederlandse taal niet verder oefenen door deze in de praktijk te spreken met vrienden, kennissen en de personen welke hij opvangt als vrijwilligerswerker binnen de VZW.

Het abrupt afbreken van zijn opleiding Nederlands en zijn praktijkmogelijkheden is een zeer moeilijk te herstellen nadeel en dan ook totaal niet verantwoord. Het afmaken van zijn opleiding Nederlands is van primordiaal belang in de huidige maatschappij en werkt bovendien een totale integratie in de hand.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoeker in België een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen (zie petitie) en actief werkt als vrijwilligerswerker.

Verzoeker heeft door zijn actief verblijf in België als vrijwilligerswerker een sociaal leven in België opgebouwd en zijn affectieve band met Pakistan enigszins verloren.

Verzoekster had geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en heeft zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Een terugkeer naar Pakistan zou dus betekenen dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt en waar hij broodnodig is ter ondersteuning van de VZW waar hij actief is als leidinggevend vrijwilligerswerker. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.

Het sociaal leven van verzoeker waar hij zijn geloofsbelijdenis actief kan uiten zouden ten eerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM.

Verzoekster heeft nooit trouwens tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap, integendeel.

Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker heeft zelfs nooit van enige sociale uitkering genoten sedert zijn aankomst in België en daar waar hij één van de leidinggevende vrijwilligerswerkers en conciërge is binnen de VZW Jezus Levend water heeft de VZW steeds voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker helpt bij de voedselverdeling, opvang van daklozen, hulp bij de jeugd en tienerwerking, ... Verzoekster is en zal derhalve nooit ten laste vallen van de gemeenschap.

Verzoeker valt niet ten laste van de gemeenschap, maar is een meerwaarde voor de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoeker naar Pakistan is volledig disproportioneel en levensgevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

DIENVOLGENS:

Gezien verzoeker christen is en hij duidelijk heeft te vrezen voor zijn fysieke integriteit en zijn leven bij een terugkeer naar Pakistan, gezien verzoeker in Pakistan zijn geloofsbelijdenis niet op actieve wijze kan beleven laat staan uiten zonder te moeten vrezen voor zijn leven daar waar de Pakistaanse overheid er niet in slaagt een stop te zetten aan de christenvervolging, gezien verzoeker een ganse Belgische vriendenkring heeft opgebouwd in België en zijn hechte affectieve banden met Pakistan heeft verloren, gezien verzoeker schoolgaand is in België en het aanleren van de Nederlandse taal van primordiaal belang is gezien zijn rol als leidinggevende vrijwilligerswerker en toekomstige beroepsperspectieven, gezien verzoeker een meerwaarde is voor België en niet ten laste valt van de Belgische staat valt noch zal vallen, om al deze redenen samen in overweging te nemen, is het meer dan duidelijk dat de een terugkeer naar Pakistan niet te verantwoorden valt.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoeker dan binnen een redelijke termijn terug naar België kan terugkeren.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in Pakistan.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. (...)"

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij beperkt in wezen haar kritiek tot het bespreken van de motivering van de bestreden beslissing en te stellen dat deze motivering niet volstaat. De verzoekende partij is het duidelijk niet eens met de conclusies van de verwerende partij maar toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verder verwijst de verzoekende partij naar *'recente gebeurtenissen van juli 2010'*, de *'moord op Gouverneur Salman Taseer'* en *'de enige christen minister Shahbaz Bhat'*, de *'christenvervolging in de woonplaats van verzoeker Warspura'*, de *'actuele situatie in Pakistan (ook nog in januari – februari 2011 – maart 2011) welke ten eerste is verergerd en waar de situatie voor christenen onhoudbaar is geworden'* en *'de doodstraf in november 2010 lastens een vrouw die valselijk werd beschuldigd van blaam tegen de profeet Mohammed omdat ze gewoon christen was'* en stelt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek deed naar de stukken van de verzoekende partij en de huidige situatie in Pakistan. De verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing omtrent de situatie in Pakistan het volgende: *'De advocaat van verzoeker schrijft dat, gezien de gegeven omstandigheden, de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Pakistan. Verzoeker zou alle redenen hebben om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven. Hij zou vervolgd en onmenselijk worden behandeld, met een reëel risico dat hij wordt vermoord, omwille van zijn geloofsovertuiging. Hij zou slachtoffer worden van discriminatie en menonwaardige behandelingen in Pakistan. Echter, verzoeker legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terug kan naar Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat betreft de in het verzoekschrift toegevoegde krantenartikels, kan opgemerkt worden dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikels gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Een terugkeer naar Pakistan zou in strijd zijn met het EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren Ook de in dit verband aangehaalde art 33 van de Conventie van Genève, het UVRM en het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.'*

De verwerende partij motiveert omstandig omtrent de situatie in Pakistan. Van de verwerende partij kan echter niet verwacht worden dat zij de *'recente gebeurtenissen in Pakistan'* zou betrekken in haar motivering daar zij er geen kennis van had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het raam van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient er worden op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt de verzoekende partij in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

Ten slotte kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aanvoeren, aangezien artikel 52 van de Vreemdelingenwet een bevoegdheid betreft die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt en het te dezen de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet betreft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De aangevoerde schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht en dat verzoeker zijn christelijk geloof opnieuw niet op actieve wijze kan beleven.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Pakistan is totaal onveilig, zie recente gebeurtenissen waar in januari 2011 zelfs een gouverneur werd vermoord omdat hij de blaamwetten welke valselyk tegen de christenen worden gebruikt wou afschaffen. Uiteindelijk werden deze wetten dan maar behouden, gezien de overheid zelf vrees heeft voor de moslim extremisten.

Te meer dient gewezen op de feitelijkheden van 2.3.11 welke het ontegensprekelyk bewijs leveren van deze ernstige christenvervolging in Pakistan.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker weggerukt wordt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelyk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven abrupt afgebroken zou worden.

Tevens zou verzoeker dan zijn opleiding Nederlands dienen af te breken midden in het lopende schooljaar, met het risico van verlies van het lopende en volgend schooljaar en met onherstelbare schade wat betreft zijn toekomstige beroepsperspectieven.

Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker woont heden in de Internationale Kerk 'Jezus levend water' te Kortrijk en is daar actief als vrijwilliger en conciërge. Hij helpt bij de voedselverdeling, opvang van daklozen, hulp bij de jeugd en tienerwerking, ... Verzoeker valt niet ten laste van de gemeenschap, maar is een meerwaarde voor de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelyk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.(...)"

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelyk onredelyke wijze, op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Voorts laat de verzoekende partij na aan te tonen met concrete elementen dat de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt. Daarenboven laat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelykheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelykheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoekster.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

Tenslotte dient benadrukt dat verzoeker een opleiding Nederlands aan het volgen is en dat hij wanneer hij zou verplicht worden terug te keren de kans niet zou krijgen om deze studies te voltooien en derhalve zijn toekomstperspectieven zouden worden gestolen.

De beslissing met gevolg een terugkeer naar Pakistan maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.6 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift geenszins aan met wie zij een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt enkel dat zij *'het land België als het zijne is gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld'* en dat zij over een *'grote kennis- vriendenkring'* beschikt. De Raad van State heeft bovendien meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Bijgevolg maakt de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.6 In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2, 3, 5, en 9 van het EVRM.

Ter adstruering van het vierde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Artikel 9 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid, hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of overtuiging te belijden door de eredienst, door het onderwijzen ervan, door de praktische toepassing ervan en het onderhouden van de geboden en voorschriften."

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Pakistan loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen, waaronder de doodstraf. Het is immers een algemeen bewezen feit dat de christenen in Pakistan worden gediscrimineerd, onmenselijk behandeld, vervolgd, bedreigd en zelfs vermoord. Ook is het bewezen dat verzoeker persoonlijk werd vervolgd. Dit wordt bevestigd door de Pastoor van zijn stad. Stukken hieromtrent werden neergelegd bij de regularisatieaanvraag. Op deze stukken wordt niet het minst ingegaan door de DVZ.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Pakistan onmogelijk de bescherming inroepen van de Pakistaanse overheid en de politie, gezien deze tot heden totaal niet in staat zijn om een einde te tellen aan de christenvervolging in Pakistaan, Zelfs de enige christen Minister werd op 2.3.2011 vermoord!!!!

De christenvervolging wordt bewezen door internet- en krantenartikels. Te meer kan verwezen naar het feit dat geen gehoor werd gegeven door de Politie aan de vraag om in de wijk van verzoeker te patrouilleren na ontvangst van de dreigbrieven door de Christenen in maart 2008.

De recente gebeurtenissen van januari - februari-maart 2011 bewijzen eens te meer dat de overheid niets kan doen aan de christenvervolging. De Gouverneur welke iets wou doen aan de christenvervolging en de Minister, werden beiden vermoord in 2011.

De situatie in Pakistan is ten zeerste verergerd.

De bestreden beslissing werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Pakistan zijn leven in gevaar.

Ook wordt artikel 9 zonder enige twijfel geschonden. Het staat vast dat verzoeker in Pakistan zijn godsdienst zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven niet actief kan belijden door de praktische toepassing ervan en het onderhouden van de geboden en voorschriften. Indien men de Bijbelse principes en waarden zou toepassen in Pakistan weet iedereen datje wordt vermoord.

Hoe dan ook alleen het onderhouden van de eredienst en het louter actief belijden van de christelijke godsdienst in zijn particulier leven zonder dit zichtbaar te maken, wordt niet aanvaard in Pakistan. Ook christenen die niet openlijk te kennen geven christen te zijn, worden vermoord louter om het feit dat men ontdekte dat ze christen zijn.

Er is in Pakistan werkelijk sprake van grove christenvervolging en in die zin grove schending van de rechten van de mens. De overheid van Pakistan is niet in staat een stop te zetten aan deze praktijken. De meerderheid van de Pakistaanse bevolking is immers radicaal Islamitisch.

De situatie in Pakistan wordt ontegensprekelijk alsmaar erger en is compleet onhoudbaar en onveilig voor christenen.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.(...)”

2.7.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.7.2.1 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.7.2.2 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.7.2.3 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.7.3 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.7.4 De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Pakistan het reëel risico loopt dat zij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen, waaronder de doodstraf, dat het een algemeen bewezen feit is dat de christenen in Pakistan worden gediscrimineerd, onmenselijk behandeld, vervolgd, bedreigd en zelfs vermoord, dat de verzoekende partij persoonlijk werd vervolgd en dat zij bij een terugkeer naar Pakistan onmogelijk de bescherming kan invoeren van de Pakistaanse overheid en de politie, gezien deze tot heden totaal niet in staat zijn om een einde te tellen aan de christenvervolging in Pakistan. Dit alles wordt bevestigd door de pastoor van haar stad en door internet- en krantenartikels.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan echter niet gevolg worden daar zij niet doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Deze blote beweringen en eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaan evenmin om een inbreuk uit te

maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij binnen deze context een schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 9 van het EVRM volstaat de vaststelling dat haar betoog ook hier is beperkt tot het formuleren van blote beweringen zonder begin van bewijs, zodat ze evenmin een schending van betreffende artikelen aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS